

щото злобата е слѣпа. Ето той първи път само те изплаши съ камъка, а сега опашката ти смачка. А ако се заловите, съвсѣмъ ще те убие! . . .

— Ехъ ти, — говорилъ Водниятъ царь, — много разбирашъ! Нѣма да му простя за нищо азъ обидата!

А намѣсто залудо да приказваме, ти по добръ ето що да направишъ:

Идватъ въ гората момичета отъ селото, идва и дъщерята на селенина. Ти я излъжъ въ вира и я удави, това искамъ стъ тебе! . . . Нека тогава той познае, какви камъни ще хвърля върху ми! . . .

Нищо не казала Русалката, само се натжжила . . .

— Лошо е намислилъ дѣдото! . . . Голѣма скръбъ може да се случи! . . .

И що да стори. Па и какъ да не послуша дѣдото?..

Тръгнали момичетата отъ селото за ягоди, малини; тръгнала съ тѣхъ и дъщерята на селенина — Грушка.